

IVA PROCHÁZKOVÁ
Vraždy v kruhu
VIDEO

<https://youtu.be/HTpKQsMmrP0>

KNIHY

Pro týden od 16. 4. do 26. 4. 2019

Číslo

8

Ročník 30

Nakladatelství
ARGO vydává

248 Kč

258 Kč

248 Kč

Více uvnitř

internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Více uvnitř

349 Kč

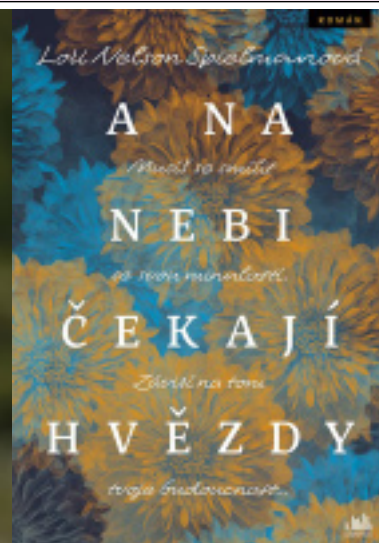
www.dominoknihy.cz

Více uvnitř

www.grada.cz

349 Kč

UVNITŘ: Miguel Bonnefoy **ČERNÝ CUKR** (rozhovor s autorem); nabídka **NAKLADATELSTVÍ ANCH BOOKS** (rozhovor, ukázky z knih); Mario Vargas Llosa **CHVÁLA MACECHY**; Virginia Woolfová **ORLANDO**; Lory Nelson Spielmanová **A NA NEBI ČEKAJÍ HVĚZDY** (rozhovor s autorkou); **KNIHA TI SLUŠÍ**; Stanislav Perkner z USA

Miguel Bonnefoy ČERNÝ CUKR

Ve vesnici kdesi v Karibiku se objeví hledač pokladů Severo Bracamonte – pátrá po bohatství, jež tu podle legendy před třemi staletími zůstalo po podivném ztroskotání lodi kapitána Henriho Morgana. Jeho příchod převrátí život rodiny Oterových, u nichž se ubytuje. Setkání se Serenou Otero ovšem promění i jeho vlastní plány. Serena je dědička plantáží cukrové třtiny, ale sní o docela jiných obzorech. Roky běží, lidé umírají a další se rodí, rodinné bohatství roste díky výrobě nejlepšího rumu v kraji, tajemný poklad kapitána Morgana ale nadále ovlivňuje osudy všech zúčastněných, každý totiž hledá svůj poklad jinde a z jiných důvodů. Miguel Bonnefoy ve svém románu, v tom nejlepším slova smyslu inspirovaném jihoamerickým magickým realismem, převyprávěl nejslavnější korzářskou legendu a na jejím základě vystavěl filozofický příběh o osudu mužů a žen, vedených touhou po lásce a štěstí a bojujících s vrtkavostí osudu, slovy namaloval pestrý obraz blíže neurčené země v blíže neurčeném čase, krajiny oplývající kouzelnými preludy i prokletím.

Vydání knihy podpořil Francouzský institut v Praze.

Přeložila Markéta Krušinová

Vázaná, 208 stran, 248 Kč, EAN: 9788025727546, ISBN: 978-80-257-2754-6

Zakoupit můžete zde

<https://www.kosmas.cz/knihy/241351/cerny-cukr/>

Ukázka a rozhovor s autorem na následujících stranách

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz, internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Miguel Bonnefoy

Černý cukr

Nad ztroskotanou lodí posazenou uprostřed lesa na vrcholky stromů vyšel den. Šlo o trojstěžník s osmnácti kanony a ráhnovými plachtami, jehož záď se zarazila do několik metrů vysokého mangovníku. Na pravoboku viselo mezi lanovým ovoce. Na levoboku pokrývalo trup lodi husté houštiny. Všechno bylo tak suché, že po moři zbyla jen trocha soli mezi prkny. Nešuměly tu vlny, příliv ani odliv. Kam až oko dohlédlo, bylo vidět jen kopce. Občas zafoukal vánek naplněný vůní sušených mandlí a bylo cítit, jak celá loď od stožárového koše až do podpalubí praská, jako když někdo někde ukrývá starý poklad. Mužstvo už několik dní přežívalo na palubě jen s obtížemi. Byli tu důstojníci bez praporu, pochybní galejníci, černí otroci se zuby vyraženými pažbou pušky, které spoutali na pobřeží Senegalu a kteří byli zakoupeni na londýnském trhu. Celé hodiny postávali u lodního zábradlí s lokty opřenými o vlhký mech, prozkoumávali horizont a hledali oceán.

Dny mýjely a k vidění nebylo nic než barevné stromy a ptáci poletující ve větvích. Muži chodili sem a tam oděni do bederních roušek, bloudili mezi jednotlivými palubami a překračovali trnité keře prorůstající mezi prkny. Někteří zavěsili houpací sítě, jak vysoko to jen šlo, aby unikli pnoucimu se břečťanu. Jiní, usazení na pytlech se sutí, hráli kostky. Palubu už nikdo nemyl, nikdo nevynášel věci ze skladu. Jen druhý důstojník, obr z Haiti, udělal každý den do stěžně zárez a usilovně se snažil v lesním příboji zaslechnout lomoz nějakého přístavu, ke kterému se přibližují, nebo zvuk spouštěné kotvy. Fregata s balíky zboží vyplula před několika měsíci z rejdy ve Waymouthu. Byla z mahagonového dřeva, o kterém se říkalo, že neshnije, ani se do něj nedají červi. Plachty byly napuštěné dehtem, aby lépe odolávaly větru. Těsně před odjezdem odsloužil kněz na nábreží mši a lodní tesař napsal na přední jméno lodi na znamení dobré budoucnosti. Do skladu navezli čočku, fazole, sušenou zeleninu a velké sudy plné nasoleného vepřového masa, které byly omotané provazy ověšenými česnekem. Místokrál jedné vzdálené provincie věnoval sto liber medu. Na palubu dokonce nechali vytáhnout obrovskou želvu, kterou udržovali několik týdnů naživu otočenou na zádech a až poté ji rozřezali. Cesta ale byla dlouhá. V prvních dnech po ztroskotání bylo třeba stanovit přiděly sucharů a vína. Brzy ale nemohli se zásobami počítat. Kvůli těžkému vzduchu vyschly sudy, velké kusy masa shnily na zábradlí a medu se nedostávalo. Došla čočka, a tak večer pili z cinových misek polévku z bylin. Suchary se drobily na prášek plný larev, polykali ho i s pilinami. Voda v sudech se na slunci zahřála a získala stejně černou barvu, jakou mají kotle kovářů. Barvy oprýskaly natolik, že jméno lodi nešlo přečíst. V kanoenech se uhnízdili dravci a v kulatých lodních okénkách netopýři. Když se námořníci konečně rozhodli sníst želvu a odřízli krunýř, aby z něj vyškřábali maso, zjistili, že vnitřek je prázdný. Bylo v něm jen několik hrstí rudého písku, který tvořil záhadné symboly, tak zřetelné, že jeden z otroků se schopností vnímat nadpřirozené zákony

tvrdil, že se jedná o čarodějnické písmo. Mužstvo se rozhodlo seslat na zem člun a prozkoumat okolí. Druhý důstojník se nechal spustit v křesle upevněném na konec kladkostroje. Cestou dolů spatřil útroby lodi požírané na boku mechovými chapadly. O padesát metrů níže se směrem k lesu nekonečně rozprostírala velká, jako močál temná, zakalená laguna. Zem byla bahnitá. Vyskytovaly se tu jen ve vodě rostoucí stromy, jejichž kořeny byly potopené. Přes mangrovy byly vidět jako vory plovoucí kmeny omotané liánami a větvemi, klikaté vodní kanály tekoucí pod rostlinnou klenbou a mrtvé vlaštovky v bahně. Oceán tady nepřipomínalo nic. V tomto okamžiku druhý důstojník pochopil, že se ztratili uprostřed neznámého území a vypadá to, že jim veškeré nástrahy přírody brání dostat se zpět na moře. Vystoupal zpět na palubu a řekl: „Tohle musíme dát vědět kapitánovi.“

Henry Morgan spal v malé, pod palubou postavené alkovně bez dveří, která se zavírala závěsem upevněným na skobách. Morgan měl sice loď na povel, ale od chvíle, kdy ztroskotala, nikdo neviděl, že by svůj kout opustil. Druhý důstojník rozhrnul závěs a vešel do místnosti s nízkým stropem. Aby mohl postoupit dál, musel si proklesat cestu mačetou. Skrz palubní průlez rostly všechny možné druhy tropických květin. Trámy zaplavila hustá zeleň. Skříň z citroníkového dřeva obklopilo listoví, a těžké kusy nábytku, celé zelené od kapradí, občas ve stínu zapraskaly. Prostor byl zaplněn kuriozitami z dalek a nakradenými předměty, které v cizích přístavech sloužily jako platidlo. Na jednom stole se kupily metráky hřebíčku z Moluk, slonovina ze Siamu, kašmír z Bengálska, santalové dřevě z Timoru. Všechno bylo cítit pepřem z Malabaru uchovávaným v porcelánových nádobách. Na stole uprostřed místnosti ležely otevřené kazety s lodními kompasu a s breviáři v ještěrcí kůži, na nich byl ricinový olej a rum z Cayennu. Tu a tam se povalovaly staré, v Benátkách svázané a pozlacené námořní mapy s latinskými názvy a uprostřed stála truhla z dubového dřeva se železnými pásy, sbitá dvanácti stříbrnými hřeby, ve které bylo možné zahlédnout stovky dukátů, louisdorů, křížů, kalichů, morocotas, několik rukojetí šavlí, hrdlo etruského džbánku a zlaté rohy z města Gallehus. Nikdo kromě druhého důstojníka neměl tušení o tom, že v útrobach lodi zamořených bídou, hladem, zkaženým masem a nepoživatelnými suchary, pod prkny ulepenými od hlíny, tiše jako anděl v koutě chléva spí poklad. Druhý důstojník promluvil do tmy: „Kapitáne, mužům dochází trpělivost.“ Vzadu se něco pohnulo, na posteli se sloupky se ve špinavém světle rýsovala ležící postava. Bledý a vyhublý kapitán se hlavou opíral o devět polštářů. Kdyby se nepohnul, vypadal by jako mrtvý. Upřeně se díval na větev, které do alkovny prorůstaly skrz kulaté okénko. Ve vzduchu byl cítit stejný zápach, jaký bývá v pokoji nemocného. Les kolem kapitána burácel stejně jako příliv. „Ať si jim dochází,“ odpověděl Henry Morgan chraplavým hlasem. „Aspoň zapomenou na hlad.“ Druhý důstojník zapálil svíčku, která ozářila kapitánův obličej, francouzský knír, dlouhé vlasy plné mastnoty a konopí, oči podlité čtyřiceti lety pirátského života. Plamen zbarvil jeho zuby do ruda a kůži od hlavy až po paty do žluta. Fialové kruhy pod očima zcela pohltily lícní kosti. Obličej starce, jehož tuhé vrásky vyhloubila mořská sůl. I vleže byl oblečený do kabátu z šedé kůže, jehož vnitřní kapsy ukrývaly pistole. Na hlavě měl třírohý klobouk, který byl tak obnošený, že vypadal, jako by dvanáct měsíců zrál v dubovém sudu. Na prstech otáčel roztahovacími zlatými prsteny, které ukradl na Barbadosu...

Co jste dělal, než jste se vydal na dráhu spisovatele?

Byl jsem stavební dělník, organizoval kulturní akce v Caracasu, pracoval jako noční hlídač v hotelu v Ternesu, učil jsem francouzštinu v Alliance Française, chvíli jsem byl knihkupce v Argentině, pak prodával knihy na březích Seiny, a to není určitě úplný výčet. Každá práce mi přinesla obrovské zkušenosti, Mohl jsem se setkat se statečnými a inteligentními lidmi, filozofy, u nichž jsem poznal školu života a naučil se přijímat i tajná učení, často neviditelná, která tvoří opravdové bohatství lidstva.

Vyrůstal jste ve Venezuele a v Portugalsku, žijete ve Francii. Jak vnímáte život dvou kultur a jaké to je vyjadřovat se ve dvou jazycích?

Vidím v tom jakousi analogii lidí, kteří po narození přijali náboženství svých rodičů a s postupem let zjišťují, že pro ně existují lepší modlitby, lepší litanie, lepší rituály a stanou se hlubšími věřícími, než ti, co se v té víře narodili. Mám dojem, že s jazykem je to podobně. Ti, co měli potíže s učením jazyka, chovají k němu mnohem více respektu a s větším zaujetím hledají slova, která se zdála být zapomenutá. V zahraničí jsem vyučoval na francouzských středních školách. V těchto zařízeních najdeme i nyní poměrně čistou francouzštinu, která není poškozena slangem ulice.

Miguel Bonnefoy (*1986 v Paříži) je synem chilského romanopisce a venezuelské diplomatky, vyrůstal ve Venezuele a v Portugalsku, žije ve Francii. Už v roce 2009 získal Grand Prix de la Nouvelle de la Sorbonne Nouvelle za povídku *Dům a zloděj (La Maison et le Voleur)* a posléze za knihu *Ikaros a jiné povídky (Icare et autres nouvelles, 2013)* obdržel Prix du Jeune Écrivain, udělovanou autorům od 15 do 27 let. Román *Octaviova pouť (Le voyage d'Octavio, 2015)* byl rovněž ověnčen několika cenami určenými mladým autorům nebo prvním románům, byl nominován i na prestižní Prix Goncourt za první román a vyzdvihla ho porota Prix des Cinq Continents oceňující díla celého světa napsaná francouzsky. *Černý cukr (Sucre noir, 2017)* se dostal do nejuzšího výběru nominací významné Prix Fémina.

Tím, že jsem prošel španělštinou, jsem si všiml, že filtr jiného jazyka mi umožňuje, abych si francouzštinu rozdělil do několika dimenzí, o nichž bych bez toho neměl ani tušení, a zcela vědomě si mohl zvolit za vyjadřovací prostředek jazyk Molièrův, i když jsem často litoval španělštiny, v níž cítím vůni manga a cukru, směs vzpoury a nostalgie.

Vyjadřujete se velmi poeticky, dala by se takto popsat i hlavní myšlenka Černého cukru?

Myšlenkou knihy *Černý cukr* je právě vyjádřit naši schopnost pochopit metaforu, která jakoby byla nadpřirozená. Loď zavěšená na stromech uprostřed lesa vyjadřuje snahu zjistit, jak lze na jedné straně využít magickou formu, a na druhé pracovat s jazykem, který je ukotven, zakořeněn v realitě.

Bylo to na mně, abych pokračoval v hlavní linii a nezabýval se ani tak fantazií moře, ale představivostí lesa. To znamená nahradit ryby ptáky a pak vlny moře kmeny stromů. Stanete se svědky, jak muži, kteří jsou zvyklí na moře a rybaření, nakonec chytí někdy ptáky, někdy leguána, jindy ještěrky a podobné živočichy. Záměr spočíval v tom vytvořit jakýsi průnik mezi lexikálním polem a imaginární symbolikou moře a představivostí lesa.

Co bylo bezprostředním impulsem pro napsání Černého cukru?

Pamatuji si na okamžik, kdy jsem si řekl: „Mám nápad a chci psát!“ V krásném eseji El mundo segun Cabrujas venezuelského dramatika José Ignacia Cabrujase, mě zasáhla pasáž o legendě, v níž se říká, že Španělé před třemi staletími ukryli na mořském dně truhly plné zlatých mincí.

Napadlo mě vytvořit analogii mezi dávno ztracenými poklady Španělů a ropou objevenou ve dvacátých letech minulého století.

Předpokládal jsem, že pro čtenáře bude srozumitelnější metaforická povaha bajky než přísná kronika reality. Okamžitě jsem začal shánět podklady, přečetl spoustu beletrie i odborné literatury vztahující se k tématu, a začal psát.

Která je vaše oblíbená postava v Černém cukru?

„Postava je především text,“ řekl známý francouzský herec Louis Jouvet. Pravděpodobně měl pravdu. Text má svůj oblouk, protiklady, psychologii, tajemnou sílu a někdy dokonce umírá. Požádat spisovatele, aby si vybral svou oblíbenou postavu, je stejné jako chtít po něm, aby vybral svůj oblíbený román. Podle mého názoru, měl jsem co říct, a abych to vyslovil, potřeboval jsem postavy, jejichž duše byly pro mě dostatečně charismatické. V tuto chvíli trpím. Je pro mě obtížné vystupovat sám za sebe, a to z nevědomosti, nedostatku talentu a pravděpodobně i zbabělosti. Obdivuji své přátele, kteří to dokážou geniálně dělat. Z mé strany mám slabost věřit ve věrnost určitých postav, které se v mých temných hodinách postaví jako strážní andělé, mluví za mě, stanou se legií, armádou inkoustu a hrají velké divadlo. Jsem jen jejich dmychadlo. A já chovám naivní naději, že jednoho dne, za soumraku mého života, na mém smrtelném loži, budu obklopen všemi mými postavami z knih. Budou mlčet, stát v kruhu kolem mě a jen poslouchat mou poslední řeč, aby ony mohly žít dál.

Co vás inspirovalo k vytvoření různorodých postav, které dodávají vaší knize zcela mimořádný rozměr?

Tři ženské postavy představují svým způsobem tři hlavní etapy, tři úrovně žen dvacátého století. První, Candelaria Otero. Trpí stejně jako generace žen před ní, protože nikdo nebere v úvahu její touhy a potřeby. Existuje pouze ve vztahu k manželovi. Druhá, Serena Otero, je žena, která se probouzí, která si uvědomuje sebe samu a která bojuje o sen o životě v jiných obzorech. Snaží se kultivovat, najít čestné místo ve své rodině a ve společnosti, je manželkou i pracovnící, organizuje večere, účastní se rozhovorů, slyší hlas mezi moudrymi lidmi, napomáhá hladkému průběhu politického života své vesnice. Je to žena přechodná, která i když odmítá všechny formy mužské nadvlády, sní o lásce v tradičním páru. Je to Emma Bovary. Třetí, Eva Fuego, narozená z ohně, je silná, mocná, despotická a diktátorská žena. Pere se za svá práva, nosí kalhoty a přidavná jména vyjadřující krásu, se k ní absolutně nehodí. Je posedlá zlatem, násilím, potřebou velet, žízni po vládnutí, požadavkem na hegemonickou krásu. Stane se regentkou své komunity. Ona je Doña Barbara, Eva Luxembourg, Nana, Mademoiselle de Maupin.

Řekli byste, že román Černý cukr je jakousi poctou krásné oblasti, která ukrývá poklad?

„Město“, kde se román odehrává, není typické společenství, jaké můžeme vidět třeba u včel nebo mravenců, ale spíše by se mohlo podobat říčním sídlům bobrů, nebo živočichů, kteří bojují proti přírodě a nestaví nic trvalého. Město se vyvíjí podle empirického mechanismu, kde každá činnost vyvolává reakci, kdy každá příčina má svůj důsledek, a kde se postavy snaží buď obohatit samy sebe,

nebo ovládat ostatní. Černý cukr by bylo možné chápat jako selhání projektu obyvatel Atlantidy. Atlantida věřila, že bude žít ve společenství nesmrtelných národů, utápěla se v záplavách drahých kovů a rubínů, žila v chrámech ze zlata a hedvábí, obklopených zahradami bohatými na

ovoce. Ambice vlastnit více, dosáhnout toho rychleji, hojněji, odděluje od ostatních a vyčerpává. Určitým způsobem je „město“ Černého cukru onen majestát a hojnost se stává bídou. Je to prokletí, které vstupuje do románu. Bohatství je jak jeho ztráta, tak velikost.

Kterí spisovatelé vás nejvíce oslovili v dětství a dospívání?

Pablo Neruda tím, jak uměl naslouchat hlasu lidí a organicky to včlenit do svého díla. Blaise Cendrars se v každé knize dokáže zrodit z popela, Italo Calvino svou inteligencí a výrokem, že „číst je potkat něco, co bude existovat“. Arturo Uslar Pietri za to, že uspěl se slovy, jimiž vyjádřil, co si lidi myslí v tichu. Gabriel García Marquez mi ukázal, co je v literatuře pravda. Marcel Aymé svou nevinností a Louise Aragona si vážím za to, že jako jediný prošel celým stoletím a nikdy se ve své tvorbě neopakoval. Romain Gary mě uchvátil svou genialitou. Stephan Zweig byl mým majákem a kompasem, když jsem se ztratil v bouři. Franze Kafku obdivuji pro jeho magický realismus, jímž procházel labyrintem české byrokracie. Carlo Levi mi ukázal, jak by mohl vypadat perfektní text. Leopold Sendar Senghor zase dokázal, že francouzský jazyk je také strom manga. Gustave Flaubert má můj obdiv pro svou disciplínu a schopnost pracovat s trpělivostí hodináře. Julio Cortazar mě učil, že každá kniha není jinou knihou, že je to pouze ta jedna na cestě ke konečné knize.

Svůj jihoamerický původ nezapřete. Cítíte to také tak?

Pocházím ze země, jejíž literatura brání opovrhovanou důstojnost, snaží se postavit proti světu, který ji znevažuje. Moje práce je ukázat krásu, vznešenost, suverenitu a udělat to bez naivity a opravdově. Venezuela mě ničím nepověřila, ale zdá se mi, že je důležité dát pero do služby vznešeným a odvážným lidem, mluvit spíše o světle než o stínu, květině než o trnu, o pohazení než mozolné ruce. Nejsem mluvčí prosluněného rána, ani velvyslanec karibské literatury. Ale možná mé skromné knihy mohou nabídnout nadějný důkaz vitality latinskoamerické, venezuelské kultury v jiných zemích, kontinentech a jazycích. Je to způsob, jak reagovat na volání světa po slušnosti, pořádku a štěstí.

(Ze zahraničních pramenů)

ULJA KRAUTWALD
CHRISTINE LI
CESTA CÍSAŘOVNY

Toto je kniha pro císařovny.

Císařovny kráčí svou vlastní cestou. Předem dané odpovědi a zaručené tipy pro těžké životní situace zde tudy nenajdete. V deseti kapitolách se odráží deset důležitých

vývojových fází v životě ženy s jejich typickými výzvami a životními úkoly. Cvičení a magické bylinné elixýry pomáhají osvobodit ducha a duši a otevřít je novým poznatkům a řešením. Na začátku každé kapitoly vám rozpovíme kousek ze životního příběhu císařovny Wu a dané téma potom přeneseme na životní situaci dnešní ženy. Nezáleží na tom, o jakou životní situaci a jaký problém jde – císařovna si čte v náznacích a signálech svého těla jako v knize a využívá je k tomu, aby naplno rozvinula svou ženskou moc a nasadila ji dle vlastního uvážení. Jakmile se žena začne cítit tělesně a duševně zdravější, dostává se i nové vhledy a impulzy, jež přicházejí z nitra.

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/189867/cesta-cisarovny/>

JAN VAN HELSING
KNIHA ZA MILION

Věříte na náhody?

Myslíte si, že je náhoda, když několik stovek elitních rodin vlastní větší majetek než zbytek lidstva? Považujete za náhodu, že se tito lidé spolu pravidelně scházejí s vyloučením veřejnosti? Vědí snad tyto osoby o penězích něco, co není známo

zbytku lidstva? Domníváte se, že štěstí, peníze a majetek přicházejí k vybraným lidem náhodně?

Že jste o něčem takovém nikdy neslyšeli? Samozřejmě, že ne! Proč by se asi scházely různé mužské spolky ve skrytu a v utajení, kvůli čemu by se jejich členové vážali mezi sebou přísahou mlčenlivosti? Jen tak pro zábavu? Existuje několik malých tajemství, která jsou známa pouze vyvoleným a jež jsou prostým lidem upírána – jedná se totiž o klíč ke skutečnému úspěchu. A tato tajemství zůstanou skryta i pro vás, pokud se ovšem nerozhodnete otevřít tuto knihu...

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/234120/kniha-za-milion/>

JAN VAN HELSING
RUCE PRYČ
OD TÉTO KNIHY!

Jan Van Helsing zde otlásá základy vašeho světonázoru! Svou publikaci nazval Ruce pryč od této knihy! A myslel to opravdu vážně. Když si ji přečtete, nebude pro vás snadné žít dál jak dosud.

Dnes si snad ještě můžete

myslet: „O tom mi přece nikdo nic neřekl, odkud jsem to měl vědět?“ No přečtete-li si tuto knížku, změníte postoj.

Máte-li pocit, že se světem, v němž žijeme, není něco v pořádku, zajímáte se o jeho poslední tajemství a toužíte se to dozvědět přímo od života – je to VAŠE kniha!

Jan van Helsing v ní mluví o věcech a událostech, které vám otevřou možnosti nabytí moc nad vlastním životem a sílu, o kterou se můžete podělit s ostatními.

Jsou dvě možnosti: Chcete aby nadále žil život vás nebo nastal teď okamžik vzít osud do vlastních rukou? Rozhodněte se!

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/160043/ruce-pryc-od-teto-knihy/>

LI Č'-ČCHANG
SEDNI SI A NEDĚLEJ NIC

Proč nejsme nikdy spokojení? Proč trpíme stresem a napětím? Proč sníme o tom, že budeme krásnější, mladší či chytřejší? Proč se chceme bavit, být bohatí a bez velkých oklik nalézt svou vlastní cestu?

Co je to štěstí? A proč stále hledáme smysl života?

Na všechny tyto otázky má Li Č'-čchang jednoduchou odpověď: „Sedni si a nedělej nic.“

„Většina z nás neustále pendluje od jedné schůzky ke druhé a neumí se uvolnit,“ říká mistr Li. „Jsme jako kolibříci, co třepotají křídly tak rychle, že to vlastně nelze postřehnout. V neustálém pohybu poletujeme z jedné květiny na druhou.“

Už pouhým prolístováním vám bude tato jednoduchá knížka sympatická. Uvědomíte si, že k tomu, abyste dosáhli vnitřní pohody a uvolněnosti, nemusíte nevyhnutelně tělesně dřít. Naučíte se vědomě cítit, „myslet břichem“ a „ukládat štěstí

Zakoupit můžete zde:

<https://www.kosmas.cz/knihy/222343/sedni-si-a-nedelej-nic/>

UKÁZKA NA DALŠÍ STRANĚ

Toto je kniha pro císařovny. Císařovny kráčí svou vlastní cestou. Předem dané odpovědi a zaručené tipy pro těžké životní situace zde tudíž nenajdete. V deseti kapitolách se odráží deset důležitých vývojových fází v životě ženy s jejich typickými výzvami a životními úkoly. Cvičení a magické bylinné elixíry pomáhají osvobodit ducha a duši a otevřít je novým poznatkům a řešením. Účinek této knihy se ovšem projeví už při samotném čtení, aniž by pro to čtenářka musela něco dělat. Podobným způsobem vznikly – téměř bez našeho přičinění – i velké části této knihy. Jen jsme si nachystaly k ruce vlastní vědění a zkušenosti jako náradí a soustředily myšlenky. Záhadným způsobem jsme pak narazili na lidi a situace, díky

nimž se nám důkladněji objasnilo téma, na něž jsme se zaměřili. Když se něco nepostihnutelné uskuteční samo od sebe, říká se tomu v čínštině Wu Wei. Takže tak vznikla tato kniha. Tak nás slova císařovny našla.

Císařovna Wu vládla Číně v sedmém století našeho letopočtu a její vliv dosáhl až k nám do naší doby. Wu Zhao byla dívka z venkova, prostá konkubína, která se sama na vlastní pěst navzdory čínské společnosti probojovala až na vrchol. Byla jedinou ženou, která kdy v Číně oficiálně panovala. Byla císařovnou, mnohanásobnou matkou, vášnivou milenkou, umělkyní a učenkyní.

Wu kráčela svou cestou bez kompromisů. Konvence a tradiční představy o morálce pro ni nic neznamenaly. V době, jež byla ženám nepřátelsky nakloněna, vytvořila lidštější zákony; obětavě milovala své přátele, zejména své ženské příbuzné, a byla nemilosrdná k nepřátelům.

CO SE DĚJE NA ENERGETICKÉ ÚROVNI

Rané nebe — před narozením:

Z chaosu vzniká deset tisíc věcí

To, co z člověka zbyde, pakliže odloží všechny své zvyky, všechny masky a převleky a zůstane to podstatné, se nazývá esence. Ona je pramenem všech životních procesů, kořenem ducha a těla a základem sexuální energie.

V průběhu života se vypotřebuje: rychleji, či pomaleji. Jakmile se veškerá esence spotřebuje, člověk umírá. Proto je třeba o esenci po celý život správně pečovat.

Po narození se už esence nedá změnit. Můžeme ji ovšem lépe či hůře chránit, využívat nebo promrhat. Příslušné postupy učí čínská medicína. Místo o esenci hovoří čínská medicína také o prapůvodní energii, o energii ledvin, o prameni a kořeni raného nebe. Pokaždé se tím miní esence.

Esence pochází od předků. Při sexuálním vzrušení rodičů vznikají z nejjemnějších částí rodičovské esence žhavé páry, jež se v alchymistickém procesu sjednotí do chaosu, do stavu bez formy. Bezformný, beztvářý stav se následně zpolarizuje na jin a jang — na tmu a světlo, chlad a horko, hmotu a energii, na tělo a ducha. V napětovém poli mezi oběma póly jinu a jangu vzniká z chaosu deset tisíc věcí. Během deseti měsíců esence dozraje. Současně se vytvoří všechny aspekty dítěte. Po celou dobu, co budoucí císařovna sídlí v „dětském paláci“ čili v děloze, se živí krví matky.

Pozdní nebe – po narození:

Císařovna nachází svůj střed

Jakmile dítě dýchá, začíná pozdní nebe. Esence dozrála. Dítě už nedostává krev matky. Má-li si uchovat sílu své materiální a energetické základny, musí se opřít o vlastní metabolismus. K odpovídajícím orgánům patří ústa, žaludek a slezina. Číňané hovoří o harmonizující a vyživující funkci země a mají na mysli látkovou výměnu. Úkolem země je dbát o to, aby se všechno přijaté vstřebalo a stalo součástí dítěte.

Je-li země silná, panuje stav dokonalé harmonie. Takové dítě může spočívat harmonicky samo v sobě a navzdory rozličným vlivům a vjemům bude vyváženě růst a rozkvétat. Proto si pamatujte: Země je kořenem pozdního nebe.

Esence dozrála do dokonalosti, ještě je ale křehká. Musí se teď chránit, proto je nutné pečovat o materiální základ. Dítě roste. Vybudování materiálního základu nějakou dobu trvá. Harmonizující a vstřebávající země je zpočátku ještě velmi slabá. Dítě dokáže najednou strávit jen malé množství cizích vlivů a není příliš odolné vůči agresi z okolního prostředí. Velká chladna, vedra nebo vítr stejně jako jakýkoli pokus o kontrolu ze strany rodičů dítě hluboce a nevratně zraňují. Proto potřebuje dítě ochranu.

Aby si postupně rozvinulo vlastní odolnost – čínská medicína hovoří o kovu – je dítě odkázáno na nepřetržitý přítok lehce stravitelné výživy, tepla, vzduchu a lásky.

Nepřetržitost je důležitá, protože slabá země ještě neumí přerozdělovat v dobách přebytku a nedostatku. Jakékoli přerušení v přísunu výživy, tepla a lásky dítě oslabuje. Čím je dítě silnější a vitálnější, tím víc se takovému oslabování vzpírá a křičí.

Nařikající dítě nehraje podle čínských představ „mocenské hry“ ale bojuje jen o svůj život. Proto jsou Číňané toho názoru, že by se dítě nikdy nemělo nechat křičet.

Nadměrným ovlivňováním se křehká bytost v této době může snadno poškodit a malé děvče pak zapomene, že přišlo na svět jako císařovna.

Pokud se však dítě nechá v klidu být a rozvíjet se a jestliže dostává dost výživy a lásky a respektují se také jeho přání i záliby, vyroste z něj císařovna sama od sebe. Milují-li rodiče své dítě skutečně a cení si v něm i jeho vnitřní císařovny, vědí, že se tato císařovna narodila svobodná. Když přichází na svět, je dokonalá a přináší si s sebou všechno potřebné. Tehdy ji nebudou ani „vychovávat“, ani „tlačit“ určitým směrem jako umělecky tvarovaný a ořezávaný strom. Jak smutný pohled skýtá živý plot z buku ve srovnání s bukem velkým, svobodně stojícím! A přesně to je rozdíl mezi císařovnou a ne-císařovnou. Ke správnému růstu potřebuje stromek zemi, vodu, sluneční světlo a ochranu před bouří a poškozením. Totéž platí pro mladou císařovnu. Potřebuje svobodný prostor plný respektu, dobrou výživu, a aby jí její okolí láskyplně vnímalo. Chybí-li z toho byť jen jedna věc, nemůže se rozvinout naplno.

Podle čínské obrazné mluvy pěti fází proměny – voda, dřevo, oheň, země a kov – vyžaduje dítě především tyto tři věci:

Oheň = slunce, láska

Esence dítěte je sama o sobě statická a zůstává skrytá. Aby se mohly na světlo prodat všechny vložené vlastnosti, musí dojít k jejich aktivaci. U rostlin to bývá teplo a sluneční světlo, kdo malé výhonky láká a vytahuje ze země. U lidí je to láska. Chybí-li dítěti láska, brzy zchradne. Láska by proto měla zářit jako Slunce – na světlé i tmavé stránky stejnou měrou – bez jakéhokoli hodnocení. Každý lísteček rostliny je důležitý. Jestliže se láska přiděluje jen jako odměna pro obzvlášť dekorativní květy, naučí se dítě, že jsou na něm hodny lásky pouze určité stránky, a ostatní své vlastnosti nechá zakrmet. Začne hladovět po lásce, být závislé na uznání, stane se z něho ješitné, snadno zmanipulovatelné a nejisté dítě. Po celý život bude hledat něco, co nikdy nenajde.

Země = výživa a voda

Chybí-li dítěti dobrá výživa, je neduživé a slaboučké tělesně i psychicky a nerozvine si základnu ani stabilitu. K výživě se počítá také potrava duševní. Obojí, potrava tělesná i duševní, by mělo být chutné a pestré. Jenže stejně, jako se rostlina nesmí přehnojit, ani dítě by se nemělo přecpávat. Ani vitaminy, ani informacemi. Překrmění vede k omrzelosti a znechucení, ke zmatku, zanesení odpadem a hlenem.

Kov = ochrana a respekt

Pakliže se dítěti nedostává respektu a ochrany a nemá svůj volný prostor, samo se pro vlastní ochranu „zneprůhlední“, je odmítavé a uzavřené a podle čínské medicíny bude později velmi náchylné k problémům v kontaktu s jinými nebo k problémům s plícemi a kůží. Zároveň bude samo k sobě nesmírně přísné, bude se hnát do extrémů, vyhledávat nebezpečí nebo se případně samo úplně zničit. K respektu patří rovněž důvěra, že si dítě dokáže samo vybírat, a proto by mu měly být dopřány prázdnota a volný čas. Dítě se nemusí nepřetržitě povzbuzovat. Už tak je od přírody dost zvědavé.

„Každá žena může být císařovna,“ začíná kniha Christine Li a Ulja Krautwald a odkazují na čínskou císařovnu Wu Zhao, která prošla změnou od konkubíny v nejmocnější ženu v zemi. Pomohla jí k tomu její chytrost i erotické charisma. (Historiografie uvádí narození Wu Zhao v roce 624 v Sichuan. Zemřela v roce 705).

Cesta císařovny není historický román, je to vzrušující příběh, sbírka moudrosti a průvodce životem každé ženy. Využívá tradiční čínskou medicínu a diety. Protože racionální strava dala i Wu Zhao potřebnou sílu. Ženy by i dnes měly jíst různé diety odpovídající měnícím se fázím života a věku. Například císařovna si udržovala krásu tím, že se vyhýbala sladkostem, vepřovému masu nebo mléčným výrobkům, které mohou zadržovat vodu. Meloun a dýně mají naopak dehydratační účinek. A ve stresových situacích se doporučují potraviny, které rostou přímo v zemi? Například brambory nebo jáhly. V tradiční čínské medicíně jídlo neslouží jen k potlačení hladu. Je zdrojem energie pro tělo – pokud je jeho skladba správná.

Obě autorky jsou skutečné profesionálky: **Christine Li** je lékařka čínské medicíny a také sinoložka. Přeložila několik spisů čínské medicíny do němčiny. **Ulja Krautwald** je klinická socioložka a vzdělání si doplnila v Heilpraktikerschule.

Paní Krautwaldová, jak vznikla tato kniha?

V roce 1998 jsem pracovala jako externí redaktorka v časopise pro ženy v Hamburku a napsala jsem sérii článků o TCM – tedy tradiční čínské medicíně. Díky tomu jsem se setkala s Christine Li, která chtěla napsat knihu pro ženy a seznámit je s dávnými objevy čínského lékařství a možnostmi aplikací jeho poznatků do moderní medicíny. Mohla k tomu využít četných zkušeností svých pacientů. V té době jsem si ještě neuvědomila, o jak důležitou knihu by šlo. Ale při spolupráci s Christinou Li mi to bylo stále víc jasné. Dnes se kniha dokonce dočkala překladů do bulharštiny, češtiny, chorvatštiny, řečtiny a samozřejmě do angličtiny.

Pozorovala jste i na sobě nějakou změnu?

Jsem přesvědčena, že je to otázka postoje ke způsobu léčby. Já ráda přijímám výzvy. Pro jinou ženu může být léčebný proces uklidňující a pro další zase vzrušující. Například u mě převládá pocit chladu, o to intenzivnější pro mě bylo vnímat stoupající teplo. Mohu říci, že sledovat proces změny bylo pro mě velmi zajímavé.

Změní se každá žena?

V kulturách jako jsou Maya, Bantu, Maří, Maori, kde starší ženy za menopauzou dosahují vysokého postavení, se dají symptomy

klimaktéria nalézt jen zřídka. Souvisí to s životními postoji, sociálním zařazením a výživou. Třeba japonské ženy nemají pro změnu ve svém organismu v závislosti na životní styl žádný výraz. V Japonsku totiž jedí lidé velmi odlišně od ostatního světa. Do svého jídelníčku zařazují mnoho sójových výrobků, řas, ryb, rýže a zeleniny, yam a další hlízy. Možná budou fungovat i fytohormony sóji a kořene yam. Naproti tomu potraviny podporující teplo, jako je červené maso, chilli nebo červené víno jedí jen příležitostně.

Co radíte ženě, která touží po změně?

Nejprve si užívejte času! Když stoupající teplo budete vnímat jako něco nepříjemného, změňte jídelníček a vůbec životní styl. Věnujte se cvičení, vhodný je také tanec, turistika. Nastartujte něco nového a buďte přitom odvážná. Nyní je také vhodná doba začít si uvědomovat vlastní tělo. Začíná nové vzrušující období života. Stárnutí je skutečnou výzvou v naší společnosti, zejména pro ženy, protože jim může přinést hodně ocenění. Můžete konečně získat pocit svobody a nezávislosti. Děti jsou většinou dospělé nebo alespoň už nepotřebují tolik vaší péče, často i muž je z domu. To vám vytváří úplně nový prostor. Z profesionálního hlediska dosáhlo mnoho žen teprve nyní, co si kdysi stanovily. Mohou se přeorientovat a konečně realizovat vše, pro co nebyl čas, žádný prostor a síla. Dokonce i absence měsíčního krvácení je požehnáním.

Považuji za naprosto nevhodné, pokud je menopauza považována za nemoc. Změna v organismu je přirozený proces. Stejně jako puberta, má také klimaktérium v sobě něco horkého, nepředvídatelného. Někoho může třeba vyděsit strach z divoké ženské povahy, která se často vyhýbá kontrole, samozřejmě kontrole mužů.

Co si myslíte o hormonálních produktech?

Existuje mnoho studií o hormonální substituční terapii, které poukazují na zvýšené riziko rakoviny prsu, infarktů, mrtvice, trombózy, embolií a rakoviny vaječníků. Neradila bych podstupovat taková rizika, ale každá žena rozhoduje sama za sebe.

(Ze zahraničních pramenů)

DNES SE NAUČÍTE NEČINNOSTI TÉ NEJVYŠŠÍ ÚROVNĚ

Když svým novým žákům říkám, jak je důležité být líný, vždy se na mě zpočátku nechápavě dívají. Dlouhé roky totiž měli v hlavě zakořeněnou větu: „Neposedávej tu jako ňouma a něco dělej!“

A já jim říkám: „Nic nedělej a ko-ne-čně se už posad.“

Užijte si alespoň jednou denně několik vteřin (nebo ještě lépe minut), zastavte se a zvnitřněte si tento okamžik. Nemyslím jím nesmyslné, apatické poflakování, nýbrž vědomou nečinnost. Není nic-nedělání jako nicnedělání. Umění spočívá v tom, abyste se naučili nic nedělat aktivně.

SEDNI SI — A NEDĚLEJ NIC

Posadte se na pohodlnou židli se vzpřímenými zády. Chcete-li, můžete se opřít. Pokud to je možné, vyzujte se. Nohy dejte mírně od sebe; chodidla spočívají na zemi. Hlavu držte rovně a bradu mírně vystrčte: díky tomu budete mít pocit, že máte krční páteř mírně nataženou. Ruce položte na stehna dlaněmi nahoru. Palce na nohách několikrát přitlačte do podlahy a zase je povolte. Uvolněte obočí: vytáhněte je nahoru a povolte. Víčka lehce a bez námahy sklopte, abyste viděli jen úzkou škvírkou.

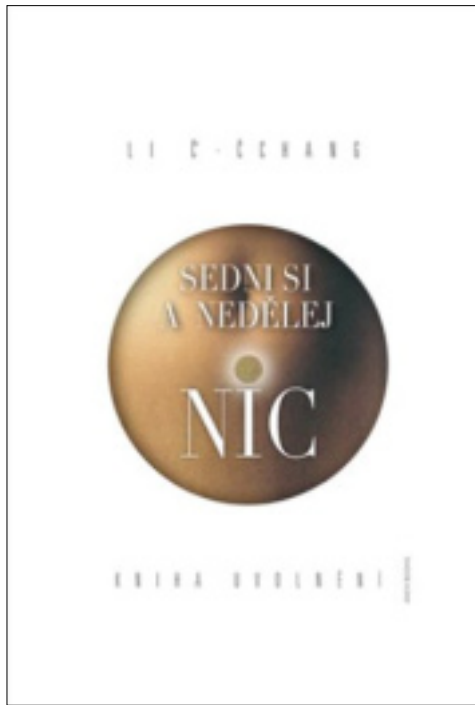
V této pozici můžete začít se základním relaxačním cvičením, jež vás zklidní: s uvolněním smyslů.

Trik: pozvolna tak umlčíte hektické proudění myšlenek ve své hlavě, ono zcela běžné vnitřní tlachání, které přes den ovládá každého z nás. Stejně naložte i se smyslovými vjemy a veškeré rušivé zvuky a obrazy nechte zmizet.

CESTA TICHÁ

Denně na nás útočí řada vjemů: každodenní hluk a příliv informací, ve kterém se někdy doslova utápíme, jež nás unavují a nutí být v neustálém střehu. Chceme-li se uvolnit, musíme na okamžik veškeré vjemy vypnout a odpoutat se od všedního dne. Pro Číňany to znamená odříznutí kořenů šesti smyslů. Poté nastane ticho.

V mých cvičeních zjistíte, že jednoduchým soustředěním na smysly v sobě můžete vytvořit klid a ticho.

Kočí tajemství

Li Č'-Čchang se svým milovaným kocourem. Opuštěné kotě našel jednou v lese. „Číňané jsou přesvědčeni, že kočky mají duši,“ uvádí. Jako mistr čchi-kungu obdivuje jejich mrštné pohyby a schopnost soustředit se. „Někdy působí, jako by meditovaly s lehkostí Buddha.“

Kočí zen

Možná nejsou kočky zvířata, ale začarované bytosti. V Asii se už po tisíciletí těší velké úctě. Vyzařuje z nich klid a síla. Jeden starý příběh pojednává o zdánlivě líném kocouroví, jež nečinností dosáhl štěstí. Vedlo se mu stejně dobře jako kočkám Li Č'-Čchanga: Zei Zei a Dung Dungovi.

Není se čemu divit, vždyť je kočíruje mistr.

UVOLNI ŠEST SMYSLŮ

Podle čínských představ máme šest smyslů, jež nás jako kořeny spojují s vnějším světem. Taoisté o nich hovoří jako o anténách.

Na svět koukáme očima, jeho zvuky slyšíme ušima, vůně nasáváme nosem, ochutnáváme jej jazykem, vnímáme celým svým tělem a uvažujeme myslí.

Začátečníkům stačí, budou-li se řídit třemi kroky:

1. UVOLNI OBLAST MEZI OČIMA

Uvolněte obočí a zaměřte svou pozornost na střed čela. Zkuste se u toho přehnaně nesnažit! Napětí v nose, ústech a tvářích poklesne.

Na pokožce obličeje by neměla zůstat ani stopa po napětí. Postupně přesuňte svou pozornost dopředu: představte si zhruba metr před svým čelem nějaký bod. Je to pocit, jako byste se rozpínali a uvolňovali. Na čele pocítíte úlevu.

2. NASLOUCHEJ VZDÁLENÝM ZVUKŮM

Zaposlouchejte se chvíli do vzdálených zvuků a šumu, jako byste sluchem dosáhli až na kraj vesmíru. Tyto vzdálené i blízké zvuky si na okamžik vpusťte do uší a vraťte se přitom k sobě. Nyní je nechte zmlknout a přestaňte je vnímat. Zaposlouchejte se do svého nitra a dostaví se klid. Začnete pokojně a pravidelně dýchat, aniž byste pro to cokoliv aktivně dělali.

3. ÚSMĚV

Nyní si vykouzlete na tváři lehký úsměv. Koutky úst pozvedněte něžně nahoru, a koutky očí naopak dolů. Je to tak trochu jako úsměv Buddha či spícího anděla. Tento úsměv by měl vycházet z vašeho nitra a neměl by vás stát žádné úsilí. Je to úsměv vašeho srdce, jenž vytvoří veselou a prosvětlenou náladu. Tento pocit štěstí čeká jen na to, aby vám jako usměvavá vlna zaplavil tělo. A vy „musíte“ udělat jedině: dovolit, ať se tak stane.

Mario Vargas Llosa CHVÁLA MACECHY

Erotický román *Chvála macechy* (Elogio de la madrastra, 1988) líčí manželské peripetie dobře situovaného páru smyslné doni Lucrecie a pedanta dona Rigoberta, posedlého tělesnou hygienou, milovníka erotických výtvarných děl. V jedné dějové linii se popisují večerní obsedantní hygienické rituály dona Rigoberta, během nichž jeho syn Fonchito, zdánlivě nevinný cherubín předpubertálního věku, nenápadně svádí svou macechu Lucrecii. Druhá, fantaskní linie románu rozvíjí „děj“ slavných erotických obrazů, které manželskou dvojici inspirují k novým milostným hrátkám. V románu se odkazuje na obrazy Král Kandaules Jacoba Jordaense, Diana odpočívající po koupeli Françoise Bouchera, Tiziánova Venuše s varhaníkem a Kupidem, Hlava I Francise Bacona, Cesta do Mendiety 10 Fernanda de Szyszlo a Zvěstování Fra Angélica.

Vydání knihy podpořilo Ministerstvo kultury České republiky.

Přeložil Jan Hloušek

Vázaná, 160 stran, 248 Kč, EAN: 9788025727645, ISBN: 978-80-257-2764-5

Zakoupit můžete zde <https://www.kosmas.cz/knihy/249936/chvala-macechy/>

Virginia Woolfová ORLANDO

Román *Orlando* (Orlando, č. 1994) z roku 1928 hrál pro autorku zcela zásadní roli, patrně je to i nejdelší milostný dopis, který kdy v literatuře vznikl, a Woolfová jej píše sobě samé. *Orlando* je téměř nesmrtelná bytost, na své cestě prochází dějinami od počátku sedmnáctého století, doby Alžběty I., až do století dvacátého, což dává autorce prostor vyjádřit se k postupným proměnám společenských mravů. *Orlando* se proměňuje z muže v ženu, aby jí už navždy zůstal. Autorka se v této impresionisticky laděné próze snaží o zachycení prchavého okamžiku a zároveň o propojení minulosti a přítomnosti a významně analyzuje otázky genderu, identity a tvořivosti. Snímek *Orlando* z roku 1992 je pokusem Sally Potterové přetlumočit do filmové řeči tento fantastický, fiktivní román a díky skvělým hereckým

výkonům a esteticky neobyčejně vytríbené inscenaci je považován za vynikající literární adaptaci, jakkoliv nebylo snadné přenést na odlišné médium všechny vzájemně se překrývající časové roviny románové předlohy.

Orlando je téměř nesmrtelná bytost, na své cestě prochází dějinami od počátku sedmnáctého století, doby Alžběty I., až do století dvacátého, což dává autorce prostor vyjádřit se k postupným proměnám společenských mravů.

Přeložila Kateřina Hliská

Brožovaná, 352 stran, 258 Kč, EAN: 9788025727577, ISBN: 978-80-257-2757-7

Zakoupit můžete zde <https://www.kosmas.cz/knihy/241368/orlando/>

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz; internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Lori Nelson Spielman

(narozena 30. dubna 1961 v Lansing, Michigan) je americká spisovatelka, známá především svým bestsellerem *Seznam tajných přání*, přeloženým do 27 jazyků v 30 zemích. Nelson Spielman začala psát až po dosažení 48 let. Žije v East Lansing se svým manželem Billem Spielmanem. Nemá děti.

Lori Nelson Spielmanová A NA NEBI ČEKAJÍ HVĚZDY

Nový román od oblíbené autorky bestselleru *Seznam tajných přání*

Erika, úspěšná realitní makléřka z New Yorku, má všechno – skvělou kariéru a dvě krásné dospívající dcery. Jenže jedna z nich, Kristen, zemře při vlakové nehodě. Kromě smutku nad ztrátou dcery se trápí také výčitkami. Ten den měla obě dcery vézt do školy ona, jenže dala přednost kariéře. Annie, druhá Eričina dcera, má svoje vlastní výčitky. Neměla nechat Krissie ten den odjet. Objeví se však jiskřička naděje. Co když došlo při identifikaci k záměně a Kristen je stále naživu? Její nezvyklé chování v den, kdy zemřela, i tajemné vzkazy, které Erika začne dostávat, tomu nasvědčují.

Propast mezi Erikou a Annie se rozšiřuje, a tak zatímco Erika začíná pátrat na odlehlém ostrově Mackinac, kde sama vyrostla, odjíždí Annie do Paříže, protože věří, že Kristen se skrývá právě tam. Ale je Krissie opravdu to jediné, co je dokáže znovu sblížit?

Vydává Cosmopolis

Vázaná 320 stran, 349 Kč, EAN: 9788024728698, ISBN: 978-80-247-2869-8

Zakoupit můžete zde

<https://www.gradac.cz/a-na-nebi-cekaji-hvezdy-10298/>

Rozhovor s autorkou na další straně

www.gradac.cz

Lori, prozradte nám něco o sobě, bylo vašim dětským přáním stát se spisovatelkou?

Lidé se mě na to často ptají. Ráda bych jim odpověděla ano. Ale ve skutečnosti jsem o tom začala přemýšlet až v dospělosti. Vyrostla jsem v dělnické rodině, první ze čtyř sourozenců. Žádného autora jsem neznala. Když jsem se hlásila na vysokou školu, má praktická matka se zeptala: „Učitelka nebo zdravotní sestra, které profesi dáš přednost?“

Vystudovala jsem logopedii, a jsem tomu ráda. Čas strávený ve veřejném školství nepovažuji za promarněný. Hodně jsem se od svých studentů naučila. Posledních dvanáct let své kariéry jsem pracovala doma, učila jsem psychicky nebo fyzicky narušené děti. Moji studenti byli obvykle z domácností s jedním rodičem a žili většinou pod úrovní chudoby. Považovala jsem za privilegium moci vstoupit do jejich domovů a poznat jejich rodiny. To mi otevíralo oči a působilo hořkosladce. Když píšu o těhotných dospívajících nebo o duševních nemocech, úkrytech bezdomovců nebo o dotovaném bydlení, myslím na to, co jsem prožila, a snažím se pravdivě a s respektem své poznatky čtenářům zprostředkovat.

Jaké máte ambice pokud jde o vaši kariéru spisovatelky?

Doufám, že budu pokračovat v psaní románů a že budou mít stále vyšší kvalitu. Neustále čtu knihy a články o tvůrčím psaní, navštěvuji workshopy a konference, v naději, že se stanu lepší spisovatelkou. A i když miluji psaní ženské beletrie, ráda bych se ponořila do nějaké záhady a chci zkusit i scénář.

Kteří autoři vás inspirují?

Každý spisovatel mě inspiruje. Víím, že to zní jednoduše, ale teď si uvědomuji, jak moc práce a trpělivosti a vytrvalosti je potřeba k napsání knihy. Mezi mé nejoblíbenější romány patří Na východ od ráje od Johna Steinbecka, The Help od Kathryn Stockett, The Kite Runner od Khaled Hosseini, romány Ken Folletta, Betty Smith a většina věcí od Maeve Binchey a Elizabeth Berg.

Co vás přimělo sednout si a začít tvořit?

Můj první „román“ byl pro děti středního věku. Byl to příběh, který jsem vyprávěla, když jsem jako teenager hlídala u sousedů děti. Zamilovaly si ho a žádaly mě, abych jim ho znovu a znovu povídala. O několik let později jsem to chtěla dostat na papír, a jak jsem psala, stala jsem se tím doslova posedlou! Uvědomila jsem si, že psaní je moje vášeň. Je to tak zábavné obklopit se zajímavými hrdiny se specifickými problémy a řešit je s nimi.

Jak pracujete? Načrtnete si děj nebo dáte na okamžitý nápad a z něho vycházíte?

Když dostanu nápad na příběh, nechám ho několik dní v hlavě uzrát. Obvykle se ale změni v něco jiného, než jsem si představovala. Vizualně se rozvíjí, podobně jako film. Představuji si mnoho scén a znám konec. Píšu poznámky, ale nemusím mít nutně podrobný přehled. Píšu šíleně a špatně – ano, první verze jsou hrozné. V místech, kde si potřebuji některá fakta

ověřit, udělám dvě velká X a pokračuji. Později se sem vrátím a doplním, co je třeba. Naštěstí ráda přepisuji, je to vlastně většina práce mé na rukopisu. Měla jsem hezký život, profese učitelky mě bavila. Ale nemám děti, takže kniha je takové mé dědictví.

Tušíte, čím vaše romány tak zaujaly?

To kouzlo bych chtěla znát (směje se). Myslím, že kniha inspiruje čtenáře, k tomu, aby si splnili své sny. Zejména ženy ve svých třiceti letech jsou pod tlakem, aby dělaly všechno správně – v práci, v rodičovství, v manželství. A v knihách mohou najít modely, jak to zvládnout.

Román třeba také vyvolá potřebu přemýšlet o tom, co je důležité. To nemusí být zrovna něco, o čem jsme si mysleli, že chceme. Dostávám mnoho dopisů od čtenářů, kteří se cítí uvězněni v životě – práci, a ta omezení je strašně tíží.

Píšete o odpuštění, o poctivosti. Je dobré vždy říkat pravdu?

Pokud byste měli někoho zranit pravdou, tak to nutné není. Neříkat pravdu může být ohleduplné.

Na svých webových stránkách dáváte tipy budoucím autorům. Chybí tam však mantra: „Nikdy se nevzdávej!“

Považuji to za samozřejmé. První verze románu zpravidla není nikdy publikována. Budoucí autoři by s tím měli počítat. Než my vyšla prvotina, měla jsem za sebou v zásuvce román pro mládež, hru a další ženský román.

Ve vašich románech je důležitý vztah matka – dcera. Jak to máte vy?

S matkou jsme si velmi blízké. Děti nemám, ale vždycky jsem chtěla dceru. Maminka četla všechno, co jsem napsala. Když jsem jí dala rukopis knihy A na nebi čekají hvězdy, vzala si ho na dovolenou. Jednoho dne mi nechala na záznamníku vzkaz: „Právě jsem dočetla tvou knihu. Myslím, že bude vydána!“ Moc mě to povzbudilo. Vzkaz jsem nevymazala. A pokaždé, když mou práci vydavatel nebo agent odmítne, tak si ji přehraji...
(Ze zahraničních pramenů)

Alice Feeney pracovala v BBC jako reportérka, zprávařka a producentka. Po patnácti letech došla k závěru, že je načase vyměnit prestižní, leč velmi hektickou profesi za něco poklidnějšího. V současné době bydlí v poklidné části hrabství Surrey a věnuje se literární tvorbě. Její debut *Občas lžu* byl přeložen do více než dvacítky jazyků a natáčí se podle něj televizní seriál.

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

JSEM V KÓMATU.
NEVÍM, CO SE MI STALO.

OBČAS LŽU

ALICE FEENEY

Román **OBČAS LŽU** je především o nepravdách, které říkáme sami sobě.

Alice Feeney OBČAS LŽU

Amber je upoutána na nemocniční lůžko. Nemůže se hýbat. Nemůže mluvit. Dokonce ani nedokáže otevřít oči. Ze všech smyslů jako by jí zbyl jediný: sluch.

Amber slyší každé slovo, které lidé kolem ní řeknou, i když oni sami o tom nemají tušení. Mluví bez zábrán a mnohdy říkají nepříjemné věci. Ne vždy to dává Amber smysl. Ale přesto se snaží z vyslechnutých hovorů seskládat mozaiku událostí, které ji dostaly až sem. A je si stále jistější, že s tím má něco společného její manžel.

Mrazivé pasáže ze současnosti střídají dvacet let staré zápisky z dětského deníku, a když se obě dějové linky v protnou a dospějí k naprosto nečekanému závěru, užasne i nejprotřelejší čtenář tohoto žánru.

Překlad: Dana Chodilová

*Vázaná, 288 stran, 349 Kč,
ISBN: 978-80-7498-316-0*

Zakoupit můžete zde <https://www.dominoknihy.cz/napeti/obcas-lzu>

Ukázka z knihy a rozhovor s autorkou na dalších stranách

Nakladatelství
DOMINO

www.dominoknihy.cz

JSEM V KÓMATU.
NEVÍM, CO SE MI STALO.

OBČAS LŽU

ALICE FEENEY

NYNÍ

Druhý svátek vánoční, prosinec 2016

Odjakživa miluju tu prázdnotu mezi spánkem a bděním. Pár vzácných vteřin polovědomí, než otevřete oči, kdy si dovolíte věřit, že vaše sny jsou skutečnost. Okamžik intenzivní radosti nebo bolesti, než se smysly zase dají do práce a prozradí vám, kdo, kde a co jste. Prozatím, jen ještě na vteřinku, si vychutnávám ten samoléčivý přelud, který mi dodává představu, že jsem kdokoli, jsem kdekoli, jsem milovaná. Vycítím světlo za víčky a soustředím se na platinový kroužek na svém prstu. Připadá mi jaksi masivnější než dřív, jako by mě tížil. Ležím pod pokrývkou, tu vůni neznám. Jsem snad v hotelu? Vzpomínky na to, co se mi zdálo, blednou. Pokouším se je zadržet, pokouším se být někým jiným odněkud jinud, ale nejde to. Jsem to jenom já a jsem tady, a už tuším, že tady být nechci. Bolí mě končetiny a jsem tak unavená, že se mi nechce otvírat oči – teprve pak poznám, že to ani nejde. Proletí mnou panika jako nápor ledového vzduchu. Nemůžu si vzpomenout, kde jsem ani jak jsem se sem dostala, ale vím, kdo jsem: Jmenuju se Amber Reynoldsová, je mi pětatřicet let a jsem vdaná za Paula. Opakuju si ty tři věci v hlavě, přidržuju se jich, jako by mě mohly zachránit, ale vím, že se nějaká část příběhu ztratila, posledních pár stránek je vytržených. Jakmile složím vzpomínky jakžtakž dohromady, zatlačím je do pozadí, abych mohla uvažovat, cítit, snažím se v tom všem nějak vyznat. Jedna vzpomínka se ale odmítá poddat, pracovává se do popředí a já jí nechci věřit. Do vědomí se mi prodere hučení nějakého přístroje, ukradne mi poslední střípky naděje a nechá mi jenom nechtěné vědomí, že jsem v nemocnici. Z toho sterilního pachu se mi chce zvracet. Nesnáším nemocnice. Sídli v nich smrt a bloudí jimi smutky a já sem nerada chodím i na návštěvu, natož si lehnout. Předtím u mě byli nějací lidé, cizí lidé, teď si na to vzpomínám. Řekli slovo, které jsem se rozhodla radši neslyšet. Pamatuju si zmatek, zvýšené hlasy a strach, nejen svůj. Zkouším si toho vybavit víc, jenže hlava nespolupracuje. Stalo se něco hrozně zlého, ale nevzpomínám si co ani kdy. Proč tu není on? Je nebezpečné klást si otázku, když odpověď znáte. Nemiluje mě. Odložím tu myšlenku na později. Slyším, jak se otvírají dveře. Kroky a po nich zas ticho, ale je zkažené, už ne čiré. Cítím vyčpělý cigaretový kouř, tužku škrábající po papíru po mé pravici.

Nalevo ode mě někdo zakašle, jsou tedy dva. Cizí, neznámí lidé. Je mi chladněji než předtím, připadám si strašlivě malá. Takovou hrůzu jako teď jsem v životě nepoznala. Kéž by tak někdo něco řekl. „Co je zač?“ ozve se ženský hlas. „Nevím. Chuděrka, je na hadry,“ odpoví jiná žena. Už lituju, že něco řekly. Rozječím se: Jsem Amber Reynoldsová! Rozhlasová moderátorka! Jak to, že mě neznáte? Křičím to pořád dokola, ale ony si mě nevšímají, protože navenek mlčím. Zvenčí jsem nikdo a jsem bezejmenná. Ráda bych viděla sama sebe, jak mě vidí ony. Ráda bych si sedla, natáhla se a dotkla se jich. Ráda bych zas něco cítila. Cokoli. Kohokoli. Ráda bych položila tisíc otázek. Myslím, že chci znát odpovědi. Zase řekly to slovo co předtím, to, které odmítám slyšet. Odešly, zavřely za sebou dveře, ale to slovo nechaly tady, jsem s ním sama a už ho nemůžu ignorovat. Nedokážu otevřít oči. Nedokážu se pohnout. Nedokážu promluvit. To slovo probublává na povrch, exploduje a já vím, že je to pravda... Kóma.

PŘEDTÍM

O týden dřív – pondělí 19. prosince 2016

Brzo ráno jsem se potmě vypravila dolů, opatrně a po špičkách, abych ho neprobudila. Všechno bylo na svém místě, a přesto mi připadalo, že něco chybí. Natáhla jsem si těžký zimní kabát a vydala se do kuchyně zahájit svou rutinní činnost. Začala jsem u zadních dveří a několikrát zmáčkla kliku, abych se ujistila, že je zamčeno. Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Zastavila jsem se před velkým oranžovým sporákem s rukama pozdvíženýma jako dirigent, jako bych se chystala řídit impozantní orchestr plynových hořáků. Prsty provedly známé gesto, ukazováčky a prostředníčky se spojily s palci. Šeptala jsem si pro sebe, přítomně přejížděla pohledem všechny knoflíky a číselníky, jestli jsou vypnuté. Kompletně jsem si to prošla třikrát, nehty o sebe ťukaly morseovku, které rozumím jen já sama. Jakmile jsem se přesvědčila, že je všechno v pořádku a zajištěné, vyšla jsem z kuchyně, chvilku postála na chodbě a zauvažovala, jestli se dnes náhodou nepotřebuju vrátit a zahájit celou proceduru znovu. Nebylo třeba. Příkladně jsem se po vrzající prkenné podlaze do předsíně, vzala si tašku a zkontrolovala obsah. Telefon. Peněženka. Klíče. Zavřela jsem ji, otevřela a prohlédla ji znovu. Telefon. Peněženka. Klíče. Potřetí jsem se ujistila cestou k předním dveřím. Zarazila jsem se před zrcadlem a v šoku zírala na ženskou, která na mě odtamtud hleděla. Tvář, snad kdysi hezká, dnes bych ji málem nepoznala. Směsice světla a tmy. Dlouhé černé řasy lemující velké zelené oči, pod nimi smutné temné stíny, nad nimi husté hnědé obočí. Kůže jako světlé plátno natažené na lících kostech. Vlasy hnědé, skoro až dočerna, rovné pramínky, lenivě se povalující po ramenou. Pročísala jsem si je prsty a gumičkou ze zápěstí je stáhla dozadu do ohonu. Rty se pootevřely, jako bych chtěla něco říct, ale vyšel ze mě jenom vzduch. Hleděla na mě tvář vhodná pro rozhlas. Vzpomněla jsem si na čas a uvědomila si, že na mě vlak nepočká. Nerozloučila jsem se, ale čert to vem. Zhasla jsem světlo a vyšla z domu, třikrát jsem se ujistila, že jsou hlavní dveře zamčené, a vydala se po měsícem osvětlené zahradní stezce. ...

Co vás vedlo k tomu, že jste opustila profesi novinářky a vydala se na dráhu spisovatelky?

Povolání novinářky jsem milovala, šestnáct let jsem pracovala v redakci zpravodajství BBC, ale mým tajným snem bylo napsat a vydat knihu. Tvořila jsem ji ve svém volnu, někdy ve vlaku cestou do práce nebo o polední přestávce. Když jsem dokončila poslední větu, začala ji nabízet k publikování. Jednoho dne mi agent zavolał, že vydavatele zaujal můj rukopis *Občas lžu* a že ho chtějí koupit. O tomto okamžiku jsem snila roky a tisková zpráva o mé knize byla velkým překvapením pro mnoho lidí! Myslím, že je to důkaz toho, že se musíte za každou cenu svých snů držet – bez ohledu na to, jak jsou třeba nereálné, cestu k uskutečnění si najdou.

Kdy jste se rozhodla ukončit práci v BBC?

Bylo mi jednadvacet, když jsem v redakci začala pracovat. Kolegové pro mě byli něco jako náhradní rodina, takže rozhodnout se odejít nebylo pro mě vůbec jednoduché. Odhodlala jsem se k tomu několik dní po podepsání smlouvy na knihu a pak, když byla přijata do aukce ve Spojených státech a v Německu. Pro mě to byl skok do neznáma, ale nelituji toho.

Je hodně novinářů, kteří se začali věnovat psaní thrillerů. Proč si myslíte, že to tak je?

Novináři jsou lidé, kteří rádi vyprávějí příběhy, takže mě nikdy nepřekvapí, když se tomu začnou věnovat i jinak než jako publicisté. Jsou denně vystaveni všem hrůzám světa a mají o nich podat svědectví. Má představitivost by nikdy nevykouzlila tak strašné věci, které jsem viděla v reálném životě. Je neuvěřitelné, co si lidé dokáží navzájem udělat. Takže v tom si jsou možná publicistika a beletrie podobné – pokoušejí se jen trochu jinými formami odhalit smysl života, který někdy nedává žádný smysl.

Co je náročnější: psát zprávy nebo fikci?

Psaní beletrie je spíše výzvou než zprostředkováním faktů, ale za obě činnosti jste různými způsoby neuvěřitelně odměňováni. Ve zpravodajství naleznete vždy nějaké prvky příběhu, které můžete využít i při komponování prózy. S fikcí však začínáte vždy od nuly. Naštěstí nosím v hlavě spoustu temných a komplikovaných příběhů, takže si nedokážu představit, že by mi někdy došly nápady!

Jak se zrodil námět na knihu *Občas lžu*?

Ve svých dvaceti letech se mi stala nehoda. Probudila jsem se v nemocnici s vážným zraněním hlavy, a nebyla jsem schopná si vzpomenout, co se stalo. Slyšela jsem lidi a cítila, jak se mě dotýkají, ale nemohla jsem se hýbat ani mluvit. Bylo to děsivé. Paměť hrála velkou roli, ale hlavní myšlenka knihy přišla ke mně

ve spánku. Probudila jsem se uprostřed noci a jakoby se mnou byla postava jménem Amber. Do poznámkového bloku u postele jsem napsala tři věci, které jsem o ní věděla. Nikdy jsem je už pak neupravovala a jsou součástí knihy.

Prozradte nám něco z vaší tvůrčí dílny. Kniha oplývá nečekanými zvraty. Bylo těžké je vymyslet?

Psát *Občas lžu* bylo pro mě zábavné. Držela jsem se snad nejlepší rady, kterou jsem dostala, abych napsala takovou knihu, kterou bych si sama ráda přečetla. A o to se vždy snažím. Příběh mě úplně pohltil, ale potřebuji mít věci naplánované. Tak jsem o něm dlouho přemýšlela, než jsem napsala první slovo.

Neexistuje žádný správný ani špatný způsob, jak psát, ale pro mě by začátek románu bez plánu byl jako jít na velkou túru bez mapy. Celou dobu bych se strachovala, že zabloudím a vůbec si neužila vše úžasné, co mě obklopuje. Knihu jsem napsala za šest měsíců a to co následovalo, byl už jen krásný sen.

Kteří spisovatelé vás ovlivňují a projevilo se to nějak i na románu *Občas lžu*?

Těch vlivů je příliš mnoho, než aby se to dalo shrnout! Už jako dítě jsem četla knihy Stephena Kinga. Jeho příběhy mi pomohly v některých těžkých dobách a je to můj skutečný hrdina, takže jeho psaní má bezpochyby vliv na mé vlastní. Rovněž Agatha Christie na mě zapůsobila možná víc, než jsem schopna si uvědomit. Mám ráda všechno, co napsal Gillian Flynn. Četla jsem různé žánry, ale miluji psychologické thrillery. Nás spisovatele ovlivňují díla špatná i brilantní. Záleží na nás, jak si to vyhodnotíme. Dá se říci, že jsme to, co čteme.

Co právě čtete a které knihy doporučujete svým přátelům?

Nyní čtu román *Někdo cizí v domě* (česky: Knižní klub 2018) od

skvělé autorky Shari Lapena. Četbu považuji za odměnu, když dokončím nějakou svoji práci.

Mám velké štěstí, že dostávám od agentů, vydavatelů a autorů recenzní výtisky. V poslední době mě uchvátily napínavé romány *The Woman in the Window* (česky *Žena v okně*, Motto 2017) od A. J. Finna, *Let Me Lie* (česky *Nech mě lhat*, Víkend 2018), od Clare Mackintoshové a *Our House* od skvělé Louise Candlish.

Co vás nejvíce překvapilo, když se román objevil v knihkupectvích?

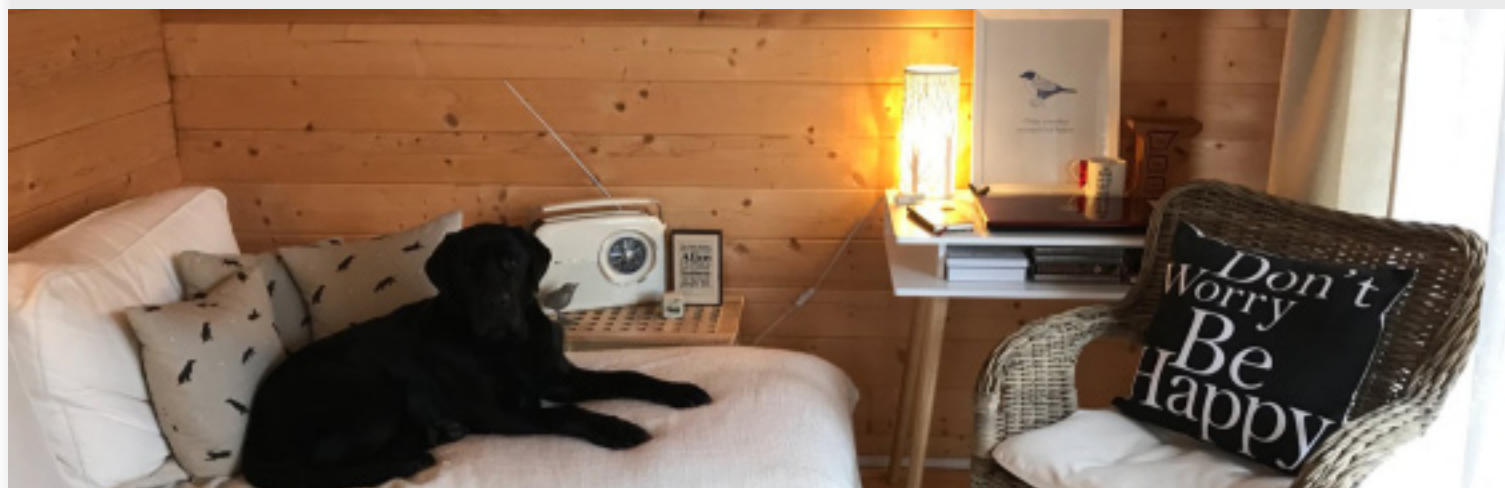
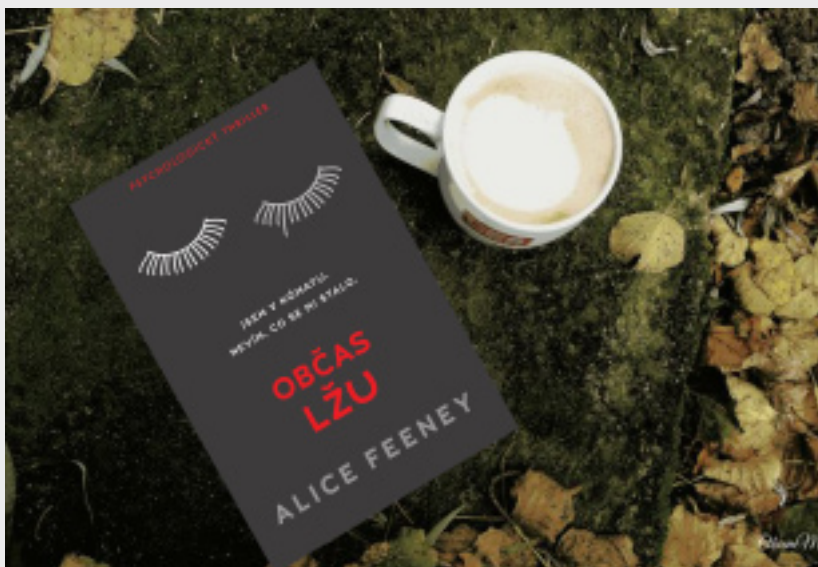
Nevím, cítila jsem velkou radost a překvapení jsem snad ani nečekala. Vždycky se budu snažit napsat ty nejlepší knihy, které osloví co nejvíce čtenářů. Spisovatelé bez nich nejsou nic a já jsem vděčná každému, kdo si mou knížku přečte.

Bydlím ve velmi starém viktoriánském domě, který neustále potřebuje nějakou opravu. Ale miluji zde každou cihlu a jediné tady se cítím doma. A tak, když dostanu honorář za knihu, utratím ho za nutnou rekonstrukci. Teď jsem třeba vyměnila obložení kuchyně, bude potřeba udělat novou střechu... Miluji vařit a v nové kuchyni je to pro mě skutečná rozkoš.

Všechny postavy jsou nesmírně složité a je těžké vědět, kdo říká pravdu. Ani Amber není příliš spolehlivá. Má takovou povahu nebo se stala obětí okolností?

Kdo něco předstírá, může okolí připadat záhadný. Amber není nespolehlivá jen pro čtenáře, ale především pro sebe, a to mě na ní nejvíce fascinovalo. *Občas lžu* není jen příběh o nepravdách, kterými se běžně zahrnujeme, ale především o lžích, které říkáme sami sobě.

(Ze zahraničních pramenů)

kniha ti sluší

**Vyberte si
od 23. do 28. 4. 2019
ve Vašem
knihkupectví...**

POUKÁZKA na
50 Kč

Přehled doprovodných akcí, do projektu zapojené prodejny
i dárkovou poukázku, kterou lze uplatnit při nákupu nad 300 Kč,
najdete na www.knihatislusi.cz.

Ve Světový den knihy, který se slaví 23. dubna, začíná v knihkupectvích a knihovnách další ročník kampaně Svazu českých knihkupců a nakladatelů (SČKN) s názvem **Kniha ti sluší**.

Milovníci knih se mohou těšit na dárkovou poukázku uplatnitelnou při nákupu knih, na celou řadu autogramiád i besed s autory v knihovnách a knihkupectvích po celé České republice.

Dárkovou poukázku na 50 korun lze uplatnit v knihkupectvích zapojených do projektu Kniha ti sluší při nákupu nad 300 Kč. Je ke stažení na webových stránkách www.knihatislusi.cz.

Autorkou obrázku na dárkové poukázce je devítiletá Míša Kurková, která zvítězila v tematické soutěži, jež byla vyhlášena SČKN v lednu 2019. Letošní

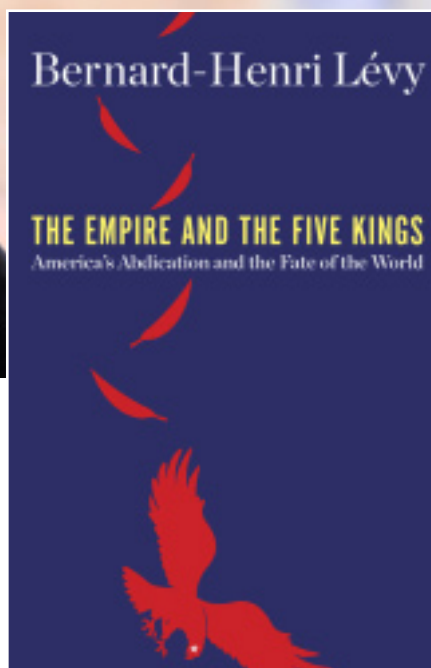

novinkou jsou také originální papírové tašky, vytištěné v limitovaných edicích a opatřené kresbami Jiřího Suchého a Miroslava Bartáka.

Knihovny i knihkupectví v dubnu ožívají množstvím akcí pořádaných pod hlavičkou **Kniha ti sluší**. V plánu jsou křty knih, besedy, autogramiády, a dokonce i doprovodné soutěže, např. o nejkrásnější záložku.

Smyslem **Kniha ti sluší** je podpora české knižní kultury. Akce tedy ne náhodou začíná na Světový den knihy. Ten se slaví od roku 1995 pravidelně ve více

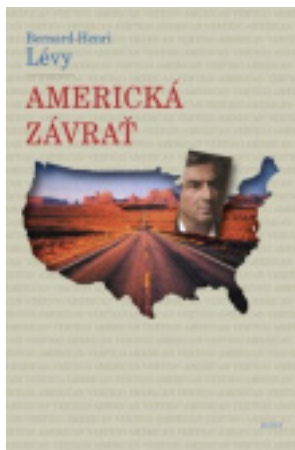
než sto zemích. Světová organizace UNESCO pro něj vybrala 23. duben, kdy zemřeli dva velcí literáři, William Shakespeare a Miguel de Cervantes.

Bernard-Henri Lévy se vrací do Ameriky, tentokrát jako kritik její zahraniční politiky

Ve své druhé knize zasvěcené Spojeným státům (**Říše a pět králů: americká rezignace a osud světa**, Holt, únor 2019) vidí francouzský filozof, publicista, filmař a autor zhruba 30 knih Bernard-Henri Lévy tuto rozporuplnou zemi stále ještě jako „supervelmoc“ s několika zvláštními rysy. „Amerika nikdy neusilovala o imperiální slávu... Občas se tak v dějinách jako supervelmoc jevila... často z nezbytnosti – to když konfrontovala nacismus. Od svých počátků jako světová mocnost se Amerika nikdy nezapletla do dobovačných válek s cílem rozšířit své državy jako tomu bylo v případech Peršanů, Spartanů, Makedonců, Římanů nebo Babyloňanů.“ Lévy konstatuje, že současné Spojené státy se stahují z dlouholeté úlohy světového čteníka, a to ke škodě své i ostatních zemí. Svě tvrzení dokládá na faktech a pozorováních, která nashromáždil jako dlouholetý mezinárodní dopisovatel a autor esejů o politické filozofii (Bangladéš, Bosna, Sartrovo století aj.).

Amerika je však místem zrodu jiného impéria prosazujícího svou moc globálně. Jméno této velmoci je podle Lévyho GAFa: Google, Amazon, Facebook a Apple. Její dějiny začaly přednedávne na Západním pobřeží USA. GAFa se stává „státem uvnitř státu, imperiální mocností bez impéria,“ soudí Lévy. „Není tato Amerika s digitální tváří středem revoluce, která mění tvář lidstva a činí ji mocnější než kdykoli předtím?“ Autor soudí, že „Trump a Zuckerberg, přestože by se pravděpodobně názorově neshodli téměř v ničem, představují dvě ostří jedné nůžky“.

Lévy upozorňuje na dvojí paradox. GAFa je téměř nezávislá na amerických zákonech, a přesto její „jazyk a kultura jsou zřetelně americké“. Navíc tato „velmoc s digitální tváří nejeví zájem o šíření nebo kultivaci tradičních amerických hodnot“. Dalším paradoxem je, že obě strany – vládcí i ovládaní, vlády a občané – mají teď ve své moci komunikační nástroje stejné síly. „Tato schopnost odhalit špatnosti panovníků, byrokratů, slavných osobností, a také tyranů, ladí s americkým ideálem liberální demokracie a lidového odporu,“ zdůrazňuje Lévy.

GAFa je silicí globální velmoc, která neuznává tradiční formy mezinárodních vztahů: nikdo už nemůže plně hrát roli světového čteníka. Lévy analyzuje sílicí vliv Číny, Ruska, Íránu, Turecka a Saúdské Arábie – „pětí králů“, konfrontujících budoucnost supervelmocenských Spojených států.

Český čtenář zná Lévyho z několika překladů, včetně jeho cestopisu **Americká závrať**, který vydal brněnský Host před 13 lety. Stejný nakladatel teď oznamuje český překlad jeho nejnovějšího svazku pod lehce pozměněným titulem, z něhož zmizela reference na Ameriku: **Říše a pět králů – ústup západu a osud světa**.

Stanislav Perkner, mimořádný zpravodaj Deníku KNIHY v USA, autor memoárové knihy *Čechoamerický příběh* (ISBN: 978-80-88125-05-1)